

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
19:03	18:28	17:28	
19:07	18:31	17:26	ירושלים
19:02	18:28	17:27	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

להתקרב לחברים טובים

האדם צריך להתקרב רק לחברה עם יראת שמים שלא תשפיע עליו לרעה

תוספת שבת

השאיפה המשותפת לכולנו, זו שבוערת בלב כל יהודי, היא לזכות לילדים תלמידי חכמים. מי מוכן לוותר על מתנה כזו, על אוצר כזה, לראות את ילדיו גדלים לתפארת?! - כל מה שיש לנו אנו מוכנים לתת למענם, להצלחתם, לפריחתם!

הנה תגלית מרגשת: הפעם היחידה בה ה'חפץ חיים' בספרו 'משנה ברורה', מבטיח ילדים טובים, נמצאת בסימן רנ"ו, שם הוא משבח את אותם המעודדים ומעוררים על דבר תוספת השבת. וכך הוא מגלה: 'העוסקים בדבר זה הטמעת תוספת השבת - יזכו לבנים גדולי ישראל!'

תשאלו את מי שכבר זכו לקבל את השבת מוקדם, לפני זמן כניסתה. תשמעו מפייהם עדויות נרגשות על דקות של עונג רוחני קסום, של רוממות אישית נפלאה, של שירת הלב והנשמה בואכה כניסת השבת. החמה עודה בשיפולי רקיע, עושה את דרכה אל בין הגלים. יום ששי עודו כאן, מי שלא זכה - עודו מתרוצץ טרוד ומתוח, ואלה, מקבלי השבת באהבה מוקדם מזמן כניסתה - כבר מצויים להם בעולם אחר, נעלה וטהור, זך וצח, מרומם ונפלא!

בשבת בה נקרא בפרשת השבוע על מתנת יום השבת, זה הזמן להחליט שגם אנו זכאים לאושר הנפלא הזה, לחוות את הקסם העונג, את ההתרגשות הנפלאה. בהיערכות פשוטה, הקדמת קניות ובישולים, הקדמת נקיונות וסידורים - נוכל גם אנו לזכות להקדים לקבל את פני השבת, לחוש את הטעם הנפלא הטמון בה. הבה נעשה זאת, ונזכה להיות משומרי השבת וקוראי העונג, הזוכים לשבוע ולהתענג מטובו של בורא עולם!

מדהים עד כמה השאיפה שלנו בהישג ידינו, תלויה רק בנו. הבה נקבל על עצמנו את תוספת השבת ונפיץ את חשיבותה, הבה נזכה באושר הרוחני הקסום הזה, הבה נראה נחת מילדינו, שיגדלו ויצמחו לתפארת! (הרב אשר קובלסקי)

לעשות, תקיים ותיישם את הדברים. לא רק לשמוע ולומר יופי יופי. היה אומר מן הרב עובדיה זצ"ל, שהם בחינת שתולים בבית ה' בחצרות אלקינו יפריחו, יש ששומעים דברי תורה בחצר בית ה', אבל כשיוצאים החוצה 'יפריחו' הכל בורח מהראש.

במעמד הר סיני כתוב "אם בהמה אם איש לא יחיה". אמר הרה"ק מגור זיע"א, יש אדם שבבית המדרש הוא "איש" ר"ת אדם ירא שמים וברחוב הוא "בהמה". "לא יחיה" אין חצי חצי בעבודת ד', או שאתה אדם, איש, או שאתה בהמה. - צריך יראת שמים שלמה, תמיד ובכל הכוח, אדם שלפעמים הוא ירא שמים ולפעמים לא, לא יחיה ח"ו. זה לא מחזיק מעמד.

"יראת ה' טהורה, עומדת לעד". יראה מחזיקה מעמד רק כשמקפידים על קלה כחמורה, ברגע שמתחילים להקל פה ושם, היראה כבר אינה קובעת. הרצון קובע, והכל מתמוטט! אסור לוותר על קוצו של יוד!

הזוה"ק אומר, שהקב"ה הטביע באדם את טבע כל החיות כולן, את האכזריות והעצלנות והכעס והערמה, ומי גרוע, האדם או החיה? האדם גרוע מכל החיות! והראיה, שלא תמצא בג'ונגל אריה שרוצח את הלבאייה שלו, ולא לבאייה את הגורים, או גורים את הלבאייה. ואילו בין חיותו אדם המצא תמצא אפילו כמה פעמים. ואפילו הורים ההורגים את לדיהם וילדיהם הוריהם, רחמנא ליצלן, לשמע אוזן דאבה נפשינו. ומזה נבין שהאדם יש בו חיתיות יותר מכל חיתו טרף! שואל אם כן הזוה"ק, אם האדם חיה גרועה כ"כ, איפה השרשרת שלו?! אומר הזוה"ק, השרשרת של האדם זו יראת שמים! רק יראת שמים יכולה לשמור על האדם שלא יחטא! אם אין לאדם שרשרת הוא חיה מסוכנת. הוא לא "אדם"! יראת שמים היא שרשרת יעלת החן העושה את האדם לאדם המעולה, והיא השרשרת השומרת עליו מכל חטא ועוון!

חזק את עצמך: אני עבד ה', עבד למלכו של עולם, עבד לבורא העולם ומנהיגו, שאין חכם ממנו ואין גיבור ממנו, ועבד מלך מלך יקרא. אני מתבטל לרצונו! איזה דבר גדול הוא להיות עבד לא לאיזה שר בעלמא, אלא למלך מלכי המלכים, שמלאכים וחיות הקודש רועדים ממנו. רצון יראיו יעשה, ה' יתברך אוהב את היראי שמים. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

דוד המלך ע"ה אומר בתהילים "חבר אני לכל אשר יראוך". עוד אומר דוד המלך "יראוך יראוני וישמחו". אדם צריך להקיף את עצמו בחברה של יראת שמים, שיהיה לו קשר תמידי בחיי היום יום עם אנשים יר"ש. בוודאי שצריך להתרחק מאנשים שאינם יר"ש.

וכמו שכותב הרמב"ם בהלכות דעות: צריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמד ממעשיהם ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחשך כדי שלא ילמד ממעשיהם... אם היה במדינה שמנהגותיה רעים ואין אנשיה הולכים בדרך ישרה ילך למקום שאנשיה צדיקים ונוהגים בדרך טובים ואם היו כל המדינות שהוא יודעם ושומע שמועתן נוהגים בדרך לא טובה כמו זמנינו או שאינו יכול ללכת למדינה שמנהגותיה טובים מפני הגייסות או מפני החולי יש לבדו יחידי כעניין שנאמר ישב בדד וידום ואם היו רעים וחטאים שאין מניחים אותו לישב במדינה אלא אם כן נתערב עמהן ונוהג במנהגם הרע יצא למערות ולחוחים ולמדברות ואל ינהיג עצמו בדרך חטאים כעניין שנאמר "מי יתנני במדבר מלון אורחים".

הרחוב הרוס, איזו תלונה יש על עם ישראל? ההשפעה של התקשורת והסביבה החילונית משפיע לגמרי על נפש העם, מה יעשה הבן ולא יחטא?

"אשרי איש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב", אומרים חז"ל, אם הלך סופו לעמוד ואם עמד סופו לישב, אדם פוגש חברים שלו מהעבר, אומר לעצמו אני רק הולך אתם, אבל האמת שמי שהולך יושב ומי שיושב מתלווץ. ובפרשת ויקהל "ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה", וקשה, כיון שהיו אצל משה ויצאו, ברור שמלפני משה יצאו? אלא מסבירים, כשאדם יוצא מכדורגל רואים אותו נותן בעיטות באויר הוא ממשיך לחקות את השחקן שראה. להבדיל כשיצאו משה רבינו ראו על פניהם, שנכנס אדם אחד ויצא אדם אחר, עצם הדבר שהוא נמצא במקום שכונה רואים עליו שהיה לפני משה. "לכו בנים שמעו לי יראת ה' אלמדכם" - לכאורה היה צריך דוד המלך ע"ה לומר "בואו בנים שמעו לי", לא "לכו" בנים. אלא, שאדם בא לדרשה, שומע דברים ואומר "אמת, אמת אמת!" הוא שומע את הדברים ונדלק אש. אבל כשיצא לרחוב הוא מתקרר, ושוכח את ההחלטות שלו. "לכו בנים שמעו לי", שמע את הדברים שיועילו לך גם בחוץ, גם כשתצא החוצה, תשמע על מנת

ההקדשה השבועית

הצנים הם אנוש לתקיים

אלפי טלמי צאנז המרשה

להצלחתכם או לעיני קירובכם

התקשרו עכשיו: 05-04-200-01-01

לימינו
יידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחובלות
אסף בן חיה
רושין בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן ג'ון
סילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

אמן בחלום הלילה

יהודי יקר ומיוחד הוא מוטי, אותו מכירים הכל כ'מוטי השליח', זאת על שם פרנסתו מזה שנים רבות, מלאכת השליחויות.

בדרך כלל עוסקים השליחים בהעברת חבילות ממקום למקום, אולם כיון ששמעו של מוטי מיודענו יצא כאדם ירא שמים במיוחד, זכה הוא בצדק לאמון רב, ובשל כך נקרא הוא במסגרת תפקידו דווקא לאותן שליחויות הדורשות אמון מיוחד, כמשלוחי כספים בעבור בנקים, משרדי עורכי דין וכיוצא באלו.

ביום מן הימים נשלח מוטי למסור מעטפה יקרה בבנק 'משכן' בתל אביב, מקום אליו כבר נשלח לא מעט פעמים. המעטפה נועדה להמסר לפקיד מסוים האחראי על אחת ממחלקות הבנק, ומוטי שהבחין כי הפקיד עסוק בשיחה ערה עם אחד מלקוחותיו, ניצל את ההזדמנות לסעוד את ליבו וביקש לברך בכוונה ובקול רם כמנהגו. אלא שתוך כדי אמירת הברכה נשמעו לפתע צעקותיו של הפקיד, שחזותו הוכיחה על היותו רחוק מאוד מתורה וממצוות:

"לא כאן! לא כאן!" צעק עליו הפקיד בכעס.

מוטי שהיה שקוע בברכה, לא שם לב לצעקותיו והמשיך לומר את הברכה כמנהגו. רק כאשר מחה בו הפקיד בכעס וביתר תוקף "כאן לא בית כנסת! אין לך רשות להתפלל כאן", ננער מוטי מכוונתו וסיים את ברכה בשקט יחסי. הנוכחים בחדר נעצו בו מבטים, חלקם הביעו כעס, חלקם מבוכה וחלקם הערכה. מוטי שהיה נבון מהמעמד הבלתי צפוי, התנצל בחצי פה, החתים את המסמך המאשר את קבלת המעטפה ופנה להמשיך אל יעדו הבא.

ימים מספר לאחר מכן הזדמן שוב לאותו הבנק. הוא נכנס בחשש מה. רושמן של הצעקות שליוו אותו בביקורו הקודם עדיין הדהד באוזניו, והוא קיווה שלא להיתקל בהן פעם נוספת.

גם הפעם היה עלי ולהמתין עד שיתפנה הפקיד,

לא יכולתי לשאת זאת וגערתני בך בתקיפות רבה, אני מקווה שתסלח לי".

מוטי הנהן בראשו בחיוב והקשיב לסיום המפתיע.

"בלילה לאחר המפגש איתך, פקד אותי חלום מבעית: ראיתי את אמי שהלכה לבית עולמה לפני זמן לא רב. היא נראתה ממש כפי שאני זוכר אותה, אך שלא כתמיד, מבטה היה מאיים וכועס מאוד. היא פנתה אלי וגערה בי:

'בני, דע לך כי אני סובלת רבות מהתנהגותך, אולם הפעם עברת כל גבול. משמים זימנו לפניך יהודי כדי שיברך את ברכתיו בפניך. אילו היית עונה אחריו אמן, היית מזכה אותי סוף סוף לעלות לגן עדן, ואילו אתה, לא די שלא ענית אמן, אף לא נתת ליהודי היקר הזה לברך את הברכה עד הסוף. העצבת והכעסת אותי מאוד. מנעת ממני לעלות לגן עדן', הטיחה בי אמי בכאב ונעלמה".

הפקיד הרכין את ראשו, ניכר היה כי החלום חי בראשו כאילו הוא מתרחש כאן ועכשיו.

לאחר כמה דקות ננער ממקומו ואמר למוטי "אני חייב לפייס את אמי. אנא למד אותי כל חיזוק שאוכל לעשות לטובת נשמתה היקרה ואקבל אותו על עצמי. איני יכול לשאת את המחשבה כי בגללי נמנעה כניסתה לגן עדן".

מוטי יצא מהבנק, כשבכיסו הבטחה מהפקיד שישמור עמו על קשר, קשר שעתידי היה לשאת פירות חיוביים בהמשך, וחשוב יותר עם מסר חשוב על כוחה של 'אמן' אחת שבידה להעלות את האדם מגיהנום לגן עדן. (נשמע מפי בעל המעשה).

הפעם הטון היה נשמע מרוכך יותר, ובהקשבה נוספת נדהם לגלות שגם התוכן שונה:

"למה אתה מברך בשקט?" שאל אותו הפקיד שסבר כי מיודענו אוחו בידו סידור ומברך מתוכו, "תברך בקול, שכולם ישמעו ויענו אמן".

מוטי היה המום ומבולבל מן התפנית. הוא התקרב לשולחנו של הפקיד במטרה להסביר לו כי אין מדובר בסידור אלא בספר משניות, ואז הבחין בדמעות המציפות את פני הפקיד, שאף אותות התרגשות ניכרו עליהן.

הפקיד הזמינו לשבת לצד שולחנו. מוטי התקרב בחשש, ולפתע פרץ הפקיד בבכי חסר מעצורים כשהוא מתקשה להתאושש ממנו.

לבסוף הצליח הפקיד להירגע ופתח בדבריו: "אתה בוודאי זוכר שבשבוע שעבר היית כאן. בירכת ברכה בקול והתקוממתי מאוד. גדלתי בבית מסורתי, ומאז שאני זוכר את עצמי הקפידה עמי לענות אמן אחרי ברכות ששמעה, אלא שבמשך השנים ניתקתי לצערי כל קשר ליהדות ופרקתי מעלי עול מצוות.

ביקשתי למחוק את העבר לחלוטין, על כן השתקתי והקמתי את ביתי כאן בתל אביב ספוגת אווירת החולין. בדרך כלל לא מזדמנים לסניף זה יהודים דתיים כך שזיכרונות מעברי לא מציקים לי יתר על המידה, אולם הפעם נכנסת אתה ובירכת בקול, והזיכרונות החלו להציק לי ולהציף אותי.

"מחה בו הפקיד בכעס וביתר תוקף: כאן לא בית כנסת, אין לך רשות להתפלל כאן..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו: 03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

מנהגי חודש ניסן

יש ללמוד הלכות הפסח קודם לחג שלושים יום, כדאיאת בגמ' (מגילה לב): משה תיקן להם לישראל שיעסקו בהלכות פסח בפסח, עצרת בעצרת וחג בחג והיה עומד ומזהיר על כל הלכות פסח, וכיון שההלכות בפסח הם רבות מאוד, וכן הלכות יום טוב, יש לשנן היטב היטב כדי שהאדם ידע את המעשה אשר יעשה ולא תצא תקלה מתחת ידו, ובעיקר הרבנים פוסקי ההלכות ידרשו לרבים בהלכות אלו מפזרים והלאה ובעיקר בשבת הגדול כדי להקיף את רוב ההלכות הנוגעות לחודש ניסן ובעיקר בדיקת חמץ, שריפת חמץ, ליל הסדר וחג הפסח.

התפילות בחודש ניסן

בחודש ניסן אין אומרים בו תחנון ובמנחה של שבת אין אומרים צדקתך, והסיבה לכך כי בא' בניסן הוקם המשכן, וכן בימים הראשונים היתה עבודת הקרבנות ע"י הנשיאים, לאחר מכן ימי הפסח, יצא שרוב החודש קדוש ולא אומרים בו תחנון, ולכן כל חודש ניסן יש בו שמחה (שו"ע ס' תכ"ט סב'), וכן אין אומרים למנצח יענך ותפלה לדוד, שבימים אלו היתה בניית המשכן וכל נשיא שבט הביא את קרבנו לכן נוהגים לומר את פרשת הנשיאים (כמובא בסידורים בסדר לחודש ניסן), כל יום את הנשיא שלו מיום ר"ח ניסן, וביום י"ג ניסן אומר עד 'כן עשה את המנורה'.

עוד כתב השו"ע (שם) שאין מספידים כל חודש ניסן אלא לתלמיד חכם ובפניו, פירוש בהלוויה עצמה, אבל אם זה לא בפניו אסור להספיד כל חודש ניסן, ואין מתענים בו וחודש זה הוא ראש חודשים לחודשי השנה (שמות פ' יב' פסוק ב').

ברכת האילנות

מברכים פעם אחת בשנה ברכת האילנות שהיא ברכת הראיה, ודווקא שיש פרחים על האילן, והוא עץ שמוציא פירות (ולא סרק), וצריך שיהיו שני אילנות ועדיף משני מינים, ואפשר לברך ברכה זו בין ביום ובין בלילה ובלבד שיראו הפרחים, ויש מקלים לברך אפילו בשבת, ובפרט אם תהיה הברכה ברוב עם, וגם על הנשים חלה המצוה הזאת להודות לה, ומי שיש ביכולתו לברך מחוץ לעיר עדיף, אבל אם קשה לו וכ"ש אם מבטל אותו מתלמוד תורה יוכל לברך בתוך העיר.

סוף זמן הברכה הוא שכבר אין פרחים על העץ, ובדרך כלל הוא בסוף חודש ניסן, ובעיקר בשנה מעוברת, ויש להקפיד להיות זרוזין מקדמים למצוות שהרי הפריחה התחילה כבר באדר (מ"מ זמן הברכה הוא רק בחודש ניסן).

מנהג קמחא דפסחא

כתב הרמ"א שיש מנהג לחלק חיטים לעניים לצורך פסח וכו', וכן היום ב"ה יש אנשים רבים וטובים וכן ארגונים למיניהם שעוזרים ומסייעים לאנשים הנצרכים לכך מ"מ אם יש לו קרוב עני הוא קודם. ויש להזהר בכבודם של אותם הנצרכים לכך שלא יבאו לידי בזיון והכל בדרך כבוד הדדי, ואומר המדרש: אומר הקב"ה מי שמשמח ארבעה שלי אני משמח ארבעה שלו. פירושו מי שמשמח את העני אשתו בנו ובתו אני משמח אותך את אשתך את בנך ואת בתך. ולכן כל אדם ואדם יתן לעניים קמחא דפסחא כדי שגם הם יוכלו לשמוח בחג הפסח ואחד המרבה ואחד הממעיט ובפרט שיכוון לבו לשמים.

הליכה לבית עלמין בחודש ניסן

כתב הרמ"א (ס' תכ"ט ס"א) שאין אומרים צידוק הדין בכל חודש ניסן, וכן נוהגים שלא ללכת לבית העלמין ואם יוצא יום השנה (יארצאית) בימי ניסן משום שהוא חודש של שמחה אין ללכת לבית העלמין, ובפרט אם יודע שיגיע ע"י כך לבכי, ולכן מי שנפטר לו מת בימי ניסן בשנים שעברו עולים לבית העלמין בערב ראש חודש ניסן כיון וזו דרך תפילה ולא מתעורר לבכי על המת. ובפרט שהנשמות נמצאות שם בכל השנה בער"ח וגם ב-טו' בחודש כדברי האר"י ז"ל, וכך צריך לנהוג. אבל ללכת לקברות צדיקים בימי חודש ניסן מותר ללכת ללא שום מניעה, וכן המנהג ללכת מאז ומימי קדם ללא עוררין.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

כפייתיות בעניינים רוחניים

מדקדקים בהלכה? נרוויסטים? האין מדובר ברמה גבוהה של יראת שמים?!

השאלה הראשונה שרבים שואלים היא: איך יודעים שמדובר בבעיה של כפייתיות ולא ברמה גבוהה של יראת שמים? הרי מי שמקפיד על קלה כעל חמורה ואינו מוכן להיכשל כהוא כזה, הריהו לכאורה איש ישר ובר לבב, צדיק המקפיד על קוצו של יו"ה. מה פתאום טוענים שיש לו בעיה ושהוא צריך טיפול?!

השאלה במקומה, ואין ספק שנחוץ להידרש אליה ולהגדיר בצורה ברורה איך אפשר באמת לדעת מתי מדובר בחומרות הנובעות מיראת שמים ומתי מדובר בבעיה של כפייתיות, שמן הראוי להילחם בה ולהכניעה.

בשורות הבאות נעלה כמה היבטים שיעניקו לנו אינדיקציה טובה וחשובה על השאלה אם דחף כלשהו נובע מיראת שמים, ואם כן הריהו משובח, או שמא הוא נובע מבעיה של כפייתיות, ואם כן נכון להילחם בו.

א. כיהודים, עלינו לעשות את הישר והטוב בעיני אלוקים ואדם ולקיים את תרי"ג מצוות התורה לכל פרטיהן ודקדוקיהן. אבל זכות הבחירה, לבחור בטוב או ברע חלילה, ניתנה בידינו, כמו שמצינו מפורשות בפסוק: "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב.. הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך" בעצם, כל מערכת השכר והעונש מבוססת על יכולת הבחירה שלנו, ומשום שבידינו האפשרות לבחור, נקבל שכר על שבחרנו בטוב.

הבחירה היא אפוא הבסיס לקיום המצוות, אבל אצל הסובלים מכפייתיות, הדחף הקיצוני להקפיד הקפדה יתירה על קוצו של יו"ד ולהחמיר בשאלות של ספק ושל ספק ספיקא, אינו מגיע מתוך בחירה, אלא מתוך אילוף ואונס. הם פשוט שרויים בחרדה עצומה ובחוסר רגיעה מחשש שלא יצאו ידי חובתם ולא עשו די. אין להם דקת מנוחה מהמתח והלחץ, וגם אם ירצו, הם לא יהיו מסוגלים להמרות את פי המצפון הפנימי שלהם ולא יוכלו להחליט שלא לשמוע בקולו.

לפיכך ברור שאצלם זו כלל לא שאלה של בחירה, וזו היא הוכחה ברורה שלא היצר טוב עומד מאחורי הדקדקנות הזו במצוות, אלא שאנשים אלו אנוסים וממולכדים בלי יכולת להשתחרר מהדחף.

ב. הפועל מתוך יראת שמים מקפיד על קלה כעל חמורה בכל העניינים ולא רק בתחום אחד, ואילו הסובלים מכפייתיות מחמירים בצורה מוגזמת וקיצונית רק בתחום מסוים, ואילו בשאר התחומים מתנהגים כרגיל, ולפעמים אף פחות מזה. אילו יראת השמים הייתה בוערת בקרבם, היה עליהם להקפיד באותה מידה גם בשאר מצוות התורה ובשאר חובותיהם.

ג. המקפיד לנהוג לפי ההלכה נרגע כאשר מורה הוראה פוסק שהוא יצא ידי חובתו, כמו שנצטוונו: "על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל", וברש"י: "אפילו אומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין". לא כך נוהגים הסובלים מכפייתיות. גם אם פוסקי הלכה מובהקים מחווים דעתם שאינם צריכים להקפיד עוד, זה לא מרגיע אותם, אלא הם ממשיכים לדאוג ולחשוש שלא יצאו ידי חובתם, וממשיכים בשלהם בלי יכולת להירגע. גם כאשר צדיק וגדול הדור יאמר להם 'די' ויורה להם שלא להקפיד עוד בעניין שעליו הם מקפידים, זה לא יתרום כמעט מאומה להרגעתם.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

יום השביעי

בלשון הקודש השורש של המילה עבודה הוא עבד, השורש של המילה מלאכה הוא מלך, המרחק בין עבד למלך זה המרחק בין עבודה למלאכה!

אם יש לך שבת חתן ואתה מזמין מאה אורחים, להגיש למאה איש אוכל בשלוש סעודות כולל עונג שבת וקינוחים זו עבודה לא קלה! לקלף מאה ביצים ולחתוך מאות ירקות, ולהגיש בירות ויין ולחמניות! ואחרי כל סעודה לפנות הכל ולהכין לסעודה הבאה! האם זה מותר בשבת או אסור? מותר בהחלט כי זה עבודה ואין כאן שום מלאכה!

וכמו כן כדי שיוכלו האורחים לשבת צריך להעלות עבורם מאה כסאות ועשרים שולחנות מהמחסן לקומה רביעית, מותר או אסור? מותר גמור, כי זה עבודה! מה פירוש? הכסא היה כסא במחסן, ונשאר כסא בקומה רביעית, לא יצרתי כלום!

אבל מלאכה אסורה! אם אני רוצה להזמין את יוסי הצבעי לצבוע לי את הבית, הוא נקרא בעל מלאכה כי הוא מלך הצבעים, הוא יודע איך לערבב את הצבעים! אם מזמינים נגר שיעשה לנו מטבח, הוא בעל מלאכה, הוא מלך העצים, הוא לקח כמה קרשים ועשה מהם ספריה וארון קודש!

וכן אם מזמינים חשמלאי, הוא בעל מלאכה שהוא מלך החוטמים, יודע כל חוט מה מקורו ולאן הוא שייך, ואין לחבר את הכל!

אומר אלקים תקשיב טוב "ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך" אבל "וביום השביעי שבת לא תעשה כל מלאכה" למה? "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, את הים ואת כל אשר בו, וינח ביום השביעי, על כן ברך ה' את יום השבת ויקדשהו".

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

נתאר לעצמינו שאנחנו מקרבים יהודי מקיבוץ "השומר הזקן" ומביאים אותו לבית הכנסת בשבת ויקהל, ולא היה בביהכ"ס כהן באותה שבת, והעלו את הקיבוצניק הזה לעלייה ראשונה.

והנה כבר בפסוקים הראשונים קוראים לו "ששת ימים תיעשה מלאכה, וביום השביעי שבת שבתון לה", כל העושה בו מלאכה יומת!"! הקיבוצניק מסתכל עליך ושואל "מה האיומים האלה, למה אתה דורך עלי נשק, למה יומת, איזה עליה קנית לי, מי כתב את זה, אני שמעתי שהתורה דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", בברכת המזון לא כתוב יומת, אדם ישב במסעדה ופתח שולחן "באלפייה" (אלף ש), ואכל מעדנים לחם ובשר וקם בלי ברכת המזון, לא כתוב שחייב מיתה, אלא ביטל מצות עשה והוא כפוי טובה.

אדם שלא רוצה לקבוע מזוזה, ולא רוצה לשבת בסוכה ולא קורא קריאת שמע ואפילו לא מניח תפילין, לא כתוב חייב מיתה!

שמגיעים לשבת ואומר אלקים "אם אתה תחלל את השבת שלי, אני מודיע לך מחלליה מות יומת, זה יגמר לא טוב!" ושואל הקיבוצניק למה? מה מפריע לאלקים אם בניתי בית בשבת, או צבעתי את הדירה, או עשיתי חביתה בשבת או הדלקתי את החשמל, למה חייב מיתה?

כדי להבין צריך לחזור לטקסט של עשרת הדברות במתן תורה. "זכור את יום השבת לקדשו, ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך", "ויום השביעי שבת לה' אלקיך לא תעשה כל מלאכה, אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך". (כ, ח-יא)

בפסוק הזה חסרה המילה עבודה, בפסוק הקודם "ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך", ומה קורה ביום השביעי, "שבת לה' אלקיך לא תעשה כל מלאכה", מה עם עבודה? רואים שמותר לעבוד בשבת אבל אסור לעשות מלאכה! מה ההבדל בין עבודה למלאכה?

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות 'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח, שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באתר ישיבת אור דוד:

